

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016r

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant : Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa P. Ł.

przeciwko (...) S.A z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w Ł. na rzecz powoda P. Ł. kwotę 5.300 złotych (pięć tysięcy trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 01 maja 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w Ł. na rzecz powoda P. Ł. kwotę 2.908 złotych (dwa tysiące dziewięćset osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zwraca powodowi P. Ł. kwotę 49,55 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki.

UZASADNIENIE

Powód P. Ł. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w Ł. kwoty 5300 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, a także zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku mogące powstać w przyszłości. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 28 lutego 2014 roku był uczestnikiem wypadku komunikacyjnego, wskutek którego doznał skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, a zdarzenie to miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Pismem z dnia 1 kwietnia 2014 r. powód zgłosił roszczenie stronie pozwanej. Strona pozwana przyjęła co do zasady odpowiedzialność za szkodę i w dniu 10 kwietnia 2014r. przyznała powodowi świadczenie w wysokości 700 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającego z uszkodzeniem ciała i rozstroju zdrowia spowodowanego cierpieniami fizycznymi oraz negatywnymi odczuciami psychicznymi będącymi następstwem zdarzenia. Powód nie zgodził się z taką wysokością zadośćuczynienia bowiem nie stanowiła pełnej wypłaty za doznaną krzywdę, ból i cierpienie oraz była znacząco zaniżona w stosunku do odczuwanych dolegliwości zdrowotnych. Dążąc do pozasądowego rozwiązania sprawy powód zwrócił się z propozycją zawarcia ugody to jest wypłaty kwoty 6000 zł. tytułem zadośćuczynienia. W odpowiedzi na powyższe pismo strona pozwana uwzględniła jedynie żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów rehabilitacji oraz kosztów utraconego dochodu natomiast co do wysokości należnego zadośćuczynienia nie zmieniła stanowiska prezentowanego w poprzednim piśmie. Po wypadku powód został przewieziony do 4 (...) Szpitala (...) z Polikliniką SPZOZ przy ulicy (...) we W.. U powoda wykonano

niezbędne badania, w tym RTG kręgosłupa. Po przeprowadzeniu badań u powoda rozpoznano skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Po przeprowadzonym badaniu zalecono unieruchomienie w kołnierzu szyjnym na 10- 14 dni, a w razie utrzymywania się dolegliwości dalsze leczenie w poradni neurologicznej. Skutkiem wypadku, w którym brał udział powód była konieczność prowadzenia dalszej diagnostyki, a następnie rehabilitacji. Powód przez okres 19 dni pozostawał na zwolnieniu lekarskim. W ocenie powoda wypłacona mu kwota 700 zł tytułem zadośćuczynienia nie stanowi pełnej rekompensaty za doznaną krzywdę oraz jest rażąco zaniżona w stosunku do odczuwanych przez powoda dolegliwości zdrowotnych. W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 28 lutego 2014 roku powód doznał wielu negatywnych następstw w postaci cierpienia fizycznego i psychicznego. Uraz fizyczny w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa wyłączył powoda z dotychczasowej aktywności dezorganizując jego plany oraz realizację wyznaczonych celów zarówno w życiu prywatnym i zawodowym. Powód przejawia trudności emocjonalne w powrocie do funkcjonowania porównywalnego z tym sprzed wypadku. Powód przez cały czas odczuwa skutki doznanych obrażeń, które negatywnie wpływają na jakość życia powoda, uniemożliwiają i dezorganizują normalne codzienne funkcjonowanie. Powód nie radzi sobie z wykonywaniem niektórych czynności życia codziennego, co zmusza go do korzystania z pomocy osób trzecich. Z uwagi na okoliczność, iż powód z natury jest osobą energiczną, aktywną i samodzielną ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu powodują stan podenerwowania i drażliwości, a z drugiej strony stan przygnębienia oraz braku motywacji, co w konsekwencji niekorzystnie wpływa na jego relacje z osobami bliskimi jak również kontakty interpersonalne. Powód unika kontaktów towarzyskich a także wycofał się z dotychczasowych form aktywnego relaksu. Zaistniałe zdarzenie z dnia 28 lutego 2014 roku oraz jego skutki negatywne odbiły się także na życiu zawodowym powoda. Powód pracuje jako kontroler zmiany i dodatkowo pracuje na wysokości oraz obsługuje wózki widłowe. Jest to praca wymagająca dużej sprawności, wytrzymałości fizycznej, którą znacznie obniżyły zaistniałe urazy powypadkowe. U powoda utrzymują się w dalszym ciągu dokuczliwe bóle kręgosłupa szyjnego, które znacząco obniżają wydajność i efektywność zawodową powoda. Podczas wykonywania określonych przez pracodawcę zadań powód musi prosić o pomoc współpracowników, co negatywnie wpływa na samoocenę powoda. Powód ma także świadomość niezadowolenia pracodawcy z jego aktualnego wywiązywania się z obowiązków pracowniczych, co przedkłada się na brak premii oraz nie powierzanie mu dodatkowych prac zleconych oraz realne obawy o utrzymanie się na dotychczasowym stanowisku pracy. Podczas jazdy samochodem powód odczuwa wzmożone napięcie, obawy oraz brak poczucia bezpieczeństwa. Mając na uwadze powyższy stan faktyczny kwota 6000 zł stanowi odzwierciedlenie rozmiaru doznanych krzywd i pozwala zrealizować podstawową, kompensacyjną funkcję zadośćuczynienia, a przy tym utrzymana jest w rozsądnych granicach.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) SA z siedzibą w Ł. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana podnosi, że dokonując wypłaty stosownego zadośćuczynienia wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności wpływające na jego wysokość. To na powodzie ciąży zgodnie z art. 6 k.c. wykazanie, że wypłacone zadośćuczynienie nie spełnia swojej funkcji kompensacyjnej. Twierdzenia powoda, zawarte w pozwie, poza wskazaniem na przebyty uraz są ogólnikami, nie popartym dowodami wskazującymi na trwałość uszczerbku na zdrowiu spowodowanego uszkodzeniem ciała oraz rozstrojem zdrowia będącym wynikiem zdarzenia z dnia 28 lutego 2014 roku. Z treści pozwu nie wynika, że powód diametralnie zmienił swoje życie po przebytym urazie. Twierdzenie hipotetyczne niepoparte żadnymi dowodami o lękach i pomocy osób trzecich w pracy i w życiu codziennym są zdaniem pozwanego nieprawdziwe i nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w przedstawionym dokumentach, są to subiektywne stwierdzenia mające na celu jedynie uzyskanie dalszego zadośćuczynienia. Pozwany wskazuje, że ustalanie wysokości zadośćuczynienia winno opierać się m.in. na dotychczasowym poziomie życia poszkodowanego. Jednakże różnica pomiędzy poziomem życia przed zdarzeniem i wpływie zdarzenia na zmianę tego poziomu trzeba zgodnie z art. 6 k.c. wykazać. Załączone do pozwu dokumenty jak również treść pozwu takiej różnicy nie wykazuje. Zadośćuczynienie nie może być źródłem wzbogacenia się, a ma spełnić funkcję kompensacyjną. Żądania powoda zaprzeczają tejże funkcji. Powód nie podaje poza rzekomo wywołanym uszczerbkiem na zdrowiu fizycznym i psychicznym innych okoliczności, które uzasadniałoby określoną przez niego wysokość zadośćuczynienia. Zdaniem strony pozwanej rodzaj doznanych obrażeń, czasokres leczenia, uciążliwość leczenia, doznane jakoby przez powoda cierpienia psychiczne nie uzasadnia żądania wypłaty dodatkowego zadośćuczynienia w dalszej kwocie. Podkreślić

należy że powód zakończył leczenie w maju 2014 r., a określony uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 0 %. Wypłacone zadośćuczynienie spełniło zatem zdaniem pozwanego swoją funkcję kompensacyjną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2014 roku powód P. Ł. był uczestnikiem wypadku komunikacyjnego. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, a zdarzenie to miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Niesporne

Następnego dnia powód zgłosił się do 4 (...) Szpitala (...) z Polikliniką SPZOZ przy ulicy (...) we W.. U powoda wykonano niezbędne badania obrazowe. Po przeprowadzeniu badań u powoda rozpoznano skręcanie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Po przeprowadzonym badaniu zalecono unieruchomienie w kołnierzu szyjnym na 10- 14 dni, a w razie utrzymywania się dolegliwości dalsze leczenie w poradni neurologicznej. Skutkiem wypadku, w którym brał udział powód była konieczność prowadzenia dalszej diagnostyki, a następnie rehabilitacji. Powód przez okres 19 dni pozostawał na zwolnieniu lekarskim. Leczenie zakończono w dniu 8 maja 2014 r.

Dowody:

karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 1 marca 2014 r. k. 22

skierowanie na rehabilitację z dnia 17 marca 2014 r. k.23

zaświadczenie lekarskie (...) z dnia 03 marca 2014 r. k. 53

zaświadczenie lekarskie (...) z dnia 17 marca 2014 r. k. 54

paragon fiskalny z dnia 14 marca 2014 r. k. 26

karta zabiegowa z dnia 8 maja 2014 r. k.28

zaświadczenie lekarskie z dnia 8 maja 2014 r. k.27

rachunek nr (...) z dnia 17 czerwca 2014 r. k. 29

zaświadczenie z dnia 14 kwietnia 2014 r. 30

Pismem z dnia 1 kwietnia 2014 r. powód zgłosił roszczenie stronie pozwanej żądając wypłaty zaliczki na kwotę zadośćuczynienia i zwrot kosztów leczenia w wysokości 5000 zł. Strona pozwana przyjęła co do zasady odpowiedzialność za szkodę i w dniu 10 kwietnia 2014r. przyznała powodowi świadczenie w wysokości 700 zł tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienie. Powód nie zgodził się z wysokością przyznanego zadośćuczynienia i dążąc do pozasądowego rozwiązania sprawy zwrócił się z propozycją zawarcia ugody na kwotę 6000 zł. tytułem zadośćuczynienia. W odpowiedzi na powyższe pismo strona pozwana uwzględniła jedynie żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów rehabilitacji oraz kosztów utraconego dochodu natomiast odnośnie wysokości należnego zadośćuczynienia nie zmieniła stanowiska prezentowanego w poprzednim piśmie.

Dowody:

zgłoszenie szkody osobowej z dnia 1 kwietnia 2014 r. k. 13-14

pismo strony pozwanej z dnia 10 kwietnia 2014 r. k. 15

propozycja zawarcia ugody z dnia 18 czerwca 2014 r. k. 16-19

pismo strony pozwanej z dnia 24 czerwca 2014 r. k. 21

akta szkody k. 45

W następstwie przebytego w dniu 28 lutego 2014 r. wypadku drogowego biegły sądowy z zakresu (...) stwierdził u powoda stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego z utrzymującym się ograniczeniem ruchomości bez objawów korzeniowych, stan po urazie klatki piersiowej bez następstw. Powód w wyniku przebytego urazu doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 % - pkt. 89 a. zw. z § 8 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. W przyszłości nie dojdzie do powstania nowych zmian lub schorzeń w układzie ruchu z powodu przebytego urazu. Obecnie w badaniu przedmiotowym stwierdza się niewielkie ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa bez objawów korzeniowych. Zdaniem biegłego w wyniku urazu doszło do naciągnięcia mięśni więzadeł okołokręgosłupowych, co spowodowało zaburzenie zborności w stawach międzykręgowych kręgosłupa szyjnego. Było to powodem odczuwanych dolegliwości bólowych z ograniczeniem ruchomości. Uraz nałożył się na poprzednio istniejące zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, co nasiliło istniejące zmiany i powód zaczął odczuwać dolegliwości bólowe kręgosłupa.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii k. 58-60

Powód ma 40 lat, z zawodu jest technikiem rolnikiem. Przed wypadkiem jak i w chwili obecnej pracuje w Kampanii Piwowskiej na stanowisku kierownik magazynowy. Otrzymuje miesięcznie wynagrodzenie w wysokości około 3,000 zł. Przed wypadkiem nie odczuwał żadnych dolegliwości. O chorobie zwyrodnieniowej dowiedział się dopiero z opinii biegłego. Przed wypadkiem amatorsko chodził na siłownię. Natomiast obecnie zrezygnował z chodzenia na siłownię, nie uprawia żadnego sportu ponieważ odczuwa silne bóle w okolicach kręgosłupa szyjnego. Budzi się często w nocy z drętwieniem rąk. Podczas gwałtownego skręcania podczas jazdy samochodem odczuwa silne bóle prawego barku i kręgosłupa szyjnego.

Dowody:

przesłuchanie powoda k. 78

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź jego utrata, a także zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Niesporna w sprawie była odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady za skutki wypadku. Sporna natomiast pozostawała wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu roszczenie powoda o zadośćuczynienie znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 445 k.c., którego konstrukcja oparta jest na trzech zasadach – fakultatywności zadośćuczynienia, jego powiązania z odpowiedzialnością deliktową i wreszcie ustalania zadośćuczynienia wyłącznie w wypadkach wyraźnie w ustawie przewidzianych. W tym ostatnim aspekcie przepis odsyła do stanów faktycznych wskazanych w art. 444 k.c., który swoim zakresem obejmuje uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie u powoda doszło do uszkodzenia ciała w rozumieniu art. 444 k.c., na co wskazują następujące fakty. Dnia 1 marca 2014 r. powód zgłosił się do 4 (...) Szpitala (...) z Polikliniką SPZOZ przy ulicy (...) we W.. U powoda wykonano niezbędne badania obrazowe. Po przeprowadzeniu badań u powoda rozpoznano skręcanie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. W następstwie przebytego w dniu 28 lutego 2014 r. wypadku drogowego biegły sądowy z zakresu (...) stwierdził u powoda stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego z utrzymującym się ograniczeniem ruchomości bez objawów korzeniowych, stan po urazie klatki piersiowej bez następstw. Powód w wyniku przebytego urazu doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 % - pkt. 89 a. zw. z § 8 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r.

Rozpoznanie powyższych uszkodzeń ciała, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkami, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powoda dokumentacją medyczną, opinią biegłego sądowego z zakresu (...) oraz dowodem z przesłuchania powoda. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy należało uznać go za spójny, logiczny i wiarygodny. Sąd podzielił opinie biegłego sądowego jako fachową, rzetelną i przekonującą. Dokonując oceny opinii biegłego Sąd uwzględnił właściwe dla jej oceny kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinia biegłego zawiera uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych, zaś rozumowanie biegłego i logika poprawności wyciągniętych przez niego wniosków nie budzi wątpliwości Sądu, jak również stron postępowania, które nie wniosły zastrzeżeń do sporządzonej opinii.

Okoliczności te powodowały słuszność roszczeń powoda co do zasady. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia w świetle zgłoszonych z tego tytułu roszczeń. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości, takie jak: nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości, niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75,), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego, wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73). Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Podzielić w tym zakresie należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r. II CKN 273/97, nie publ.), iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

Powód przed wypadkiem jak i obecnie pracuje w Kampanii Piwowskiej na stanowisku kierownik magazynowy. Otrzymuje miesięcznie wynagrodzenie w wysokości około 3.000 zł. Przed wypadkiem nie odczuwał żadnych dolegliwości, amatorsko chodził na siłownię. W wyniku wypadku doszło do naciągnięcia mięśni więzadeł okołokręgosłupowych, co spowodowało zaburzenie zborności w stawach międzykręgowych kręgosłupa szyjnego. Było

to powodem odczuwanych dolegliwości bólowych z ograniczeniem ruchomości. Uraz nałożył się na poprzednio istniejące zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, co nasiliło istniejące zmiany i powód zaczął odczuwać dolegliwości bólowe kręgosłupa. Skutkiem wypadku, w którym brał udział powód była konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego, prowadzenia dalszej diagnostyki, a następnie rehabilitacji. Powód przez okres 19 dni pozostawał na zwolnieniu lekarskim. Leczenie zakończono w dniu 8 maja 2014 r. Obecnie w badaniu przedmiotowym stwierdza się niewielki ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa bez objawów korzeniowych. Obecnie powód zrezygnował z chodzenia na siłownię, nie uprawia żadnego sportu ponieważ odczuwa silne bóle w okolicach kręgosłupa szyjnego. Budzi się często w nocy z drętwieniem rąk. Podczas gwałtownego skręcania podczas jazdy samochodem odczuwa silne bóle prawego barku i kręgosłupa szyjnego.

Oczywiste jest, że stwierdzone u powoda uszkodzenia ciała, odczuwany ból i cierpienie miały decydujące znaczenie dla ustalenia rozmiaru krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. Powód dodatkowo w wyniku przebytego urazu doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 % - pkt. 89 a. zw. z § 8 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Wysokość uszczerbku na zdrowiu wyrażona procentowo ma tylko pomocnicze znaczenie dla określenia należnego zadośćuczynienia. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2007 r.

I A Ca 1146/06 LEX nr 446225)

Zdaniem sądu, opisane powyżej skutki wypadku, uzasadniały ustalenie zadośćuczynienia na poziomie wyższym niż uczyniła to w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana. Biorąc pod uwagę okoliczność, że owo zadośćuczynienie musi mieć realne, ekonomiczne znaczenie dla samej osoby poszkodowanej, a także rozmiar cierpienia, okres leczenia, rozmiar kalectwa, długotrwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym, widoki i możliwości w przyszłości, wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia, niemożność wykonywania ćwiczeń, wiek i płeć poszkodowanego, Sąd uznał, że nie będzie wygórowanym zadośćuczynienie w wysokości 6.000 zł. Tym bardziej, że suma ta stanowi jedynie dwukrotność miesięcznego wynagrodzenia powoda. Dlatego Sąd zasądził od strony pozwanej różnicę pomiędzy tą kwotą, a świadczeniem wypłaconym dotychczas przez stronę pozwaną tj. kwotę 5.300 zł. W ocenie Sądu wysokość ustalonego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powoda z tego tytułu.

Częściowo uzasadnione było żądanie pozwu w zakresie odsetek od roszczenia głównego (art. 481 k.c.) . Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia od dnia 01 maja 2014 r. albowiem dopiero w tej dacie roszczenie powoda było wymagalne gdyż powód zgłosił szkodę i wystąpił z roszczeniem o zapłatę zadośćuczynienia w dniu 1 kwietnia 2014 r. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 r. V CSK 38/11 Lex nr 1129170). Jednocześnie mając na uwadze zmianę treści art. 481 k.c. , która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Sąd zasądził od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w Ł. na rzecz powoda P. Ł. kwotę 5.300 złotych (pięć tysięcy trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 01 maja 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Oddalając żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za okres od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia 1 maja 2014 r.

W ocenie Sądu oddaleniu podlegało także żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki mogące ujawnić się w przyszłości (art. 189 k.p.c.). Z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii wynika, że w przyszłości nie dojdzie do powstania nowych zmian lub schorzeń w układzie ruchu z powodu przebytego urazu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec przegrania procesu przez stronę pozwaną, to na niej spoczywał obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesu w postaci opłaty od pozwu w wysokości 265 zł., zaliczki na wydatki w wysokości 450,45 zł, kosztów dojazdu na trzy terminy rozprawy w wysokości 165,60 zł., kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł. określonej § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. z późn. zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (pkt III sentencji wyroku). Orzeczenie w pkt IV znajduje uzasadnienie w treści art. 84 ust. 1 i 2 w zw. z art. 80 ust. 1 u.k.s.c.